

Wages (Temporary Regulation) Act, zejména prodloužil platnost zákona shora uvedeného v jistých bodech až do 30. září 1920.

National Insurance (Unemployment) Act, 1919, z 23. prosince 1919, zvýšil ze 7 šilingů na 11 šilingů týdenní obnos podpory v nezaměstnanosti pro dělnické pojištěnce.

Workmen's Compensation (War Addition) Amendment Act, 1919, z 23. prosince 1919, zvýšil týdenní příplatkový obnos z jedné třetiny na tři čtvrtiny z obnosu týdenního platu a rozšířil platnost zákona z 1917 na osoby, jež mají nárok na odškodnění dle zákonů z 1897 a 1900.

Old Age Pensions Act, 1919, z 23. prosince 1919, zvýšil týdenní starobní pensi, stanoviv nové maximum 10 šilingů týdně, a opravil i v jiných směrech dosavadní dotyčné zákony.

Sommaire.

Partie non officielle.

Le rapport du cours et des resultats de la Conference Internationale du Travail à Gênes 1920, par J. Soušek, chef de la section.

La legislature ouvrière et sociale à l'étranger, I. La legislature ouvrière anglaise en 1919. L'Appercu composé par Dr. R. Teltšík.

□□□□□□□□□□□□□□	Část úřední.	□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□		□□□□□□□□□□□□□□

Zákony, nařízení, výnosy.

Odbor I.

Péče o mládež.

Z Národního shromáždění republiky Československé:*)

Vládní návrh zákona o ochraně dětí v cizí péči a dětí nemanželských

zmocňuje ministra sociální péče, aby nařízením určil: 1. že mohou býti děti do 14 let dány a přijaty do cizí péče, po případě i dále v ní ponechány, jen z odvolatelným povolením orgánu k tomu ustanoveného; 2. jak se má dozírat na tyto děti, jakož i na děti nemanželské do 14. let

*) Soc. revue, aby informovala pokud možno o veškeré práci sociálně politické ve státě Československém, bude přinášeti i zprávy o předlokách vládních, poslaneckých návrzích a interpellacích oborů toho. Rozsah její nedovoluje ovšem otiskovati per extensum; podá proto jenom stručný, ale dostatečně podrobný obsah návrhu, po případě zejm. u vládních předloh i důvodové zprávy. Kdo by chtěl seznámiti se se zněním doslovným, nalezne je v příslušném (vždy citovaném) tisku parlamentním.

v péči vlastních rodičů a jak děti ty mítí v péči. Osoby, pověřené dozorem na děti ty měly by právo prohlížeti byty pěstounů nebo rodičů, jakož i děti samy, žádati, od pěstounů, rodičů a členů jejich domácnosti zprávy o dětech a podrobovati děti lékařské prohlídce. Přestupky tohoto zákona budou trestány politickými správami I. stolice pokutou do 1000 korun, nebo vězením do jednoho měsíce. Orgány samosprávné jsou povinny spolupůsobiti při provádění tohoto zákona.

Podle podrobných dat důvodové zprávy v Čechách, na Moravě a ve Slezsku v posledních letech velmi se snížil přirozený přírost obyvatelstva a to jednak úbytkem porodů, jednak jemu neúměrným, příliš nepatrným poklesem celkového počtu úmrtí, takže v roce 1917 zemřelo tu o 61.642 lidí více, než se jich narodilo. A mezi zemřelými bylo 23.247 dětí do jednoho roku. Snahy o zvýšení počtu porodů tříští se o překážky téměř nepřekonatelné, ale boj proti úmrtnosti, hlavně úmrtnosti dětí malých má v četných státech výsledky pozoruhodné. Největší procento dětí umírajících v útlém věku připadá na děti v cizí péči a na děti nemanželské, ať už jsou v péči vlastních rodičů, nebo v péči lidí cizích. Je pak smutná skutečnost, že právě lidé, žijící v poměrech nuzných, kteří často sami jsou hojně obdařeni dětmi, berou si cizí děti na opatrování, stravu a byt, aby tím zlepšili své příjmy. Škody, které dětem u takových lidí vznikají, jsou tím větší, čím je dítě mladší. Jsou to hlavně děti původu nemanželského, jichž údělem jest taková cizí péče. Nemanželské děti dokonce i v péči vlastních rodičů bývají někdy vydány nebezpečí, když jsou pokládány pouze za obtížné břemeno. Poměry těchto dětí vyžadují proto úřední úpravy. Příkladná nařízení vydána byla již v některých státech cizích (ve Francii roku 1874, v Anglii 1872 a 1897, v Dánsku 1888, dále ve Švýcarsku, v Prusku, Bavorsku, Bádensku, Württembersku, Hesensku, Sasko-Wýmarsku, Sasko-Altenbursku, v Šaumburk-Lippe, Lubeku, Hamburku). V Uhrách pojata některá všeobecná ustanovení do článku XIV. zákona z r. 1876 a podrobné předpisy vydány byly pro jednotlivé komitáty. V bývalém Rakousku mělo pouze Štýrsko zemský zákon z r. 1896 o ochraně dětí do dvou let, umístěných v cizí péči za plat. Mimo to do první částečné novely k obecnému občanskému zákonu ze 14. října 1914, č. 276. ř. z., pojata byla ustanovení, že poručenským radám může býti svěřen také dozor na děti do 14 let, dané soukromníkům na stravu a ošetřování a že oprávnění, přijímati cizí děti do péče, může býti učiněno závislým na svolení poručenské rady; avšak prováděcí nařízení o poručenských radách vydáno nebylo, pročež k této úpravě vůbec nedošlo. A tak pouze malá část dětí nemanželských a dětí v cizí péči požívá jakési ochrany generálním poručenstvím, zavedeným podle § 54. první části novely k občanskému zákonu a podle nařízení ministra spravedlnosti z 21. června 1916, č. 195. ř. z. Je tedy třeba u nás úřední úpravu teprve provést. Ovšem není při tom možno, aby zákon upravoval všechny podrobnosti, neboť účelná úprava musí dbáti místních poměrů a vhodných zařízení, které se měnívaly. Proto navrhovaný zákon zmocňuje ministra sociální péče, aby v naznačených mezích určil podrobná ustanovení nařízením. Návrh zákona zasahuje v celku na ochranu dětí v cizí péči hlouběji, než jak to činí podobná zákonná ustanovení cizí. Nečiní se rozdílu, jestli dítě mimo domácnost svých rodičů v péči příbuzných, či zcela cizích lidí, přijímá-li se dítě do péče za plat či zdarma. Také k odevzdání dítěte do cizí péče bude třeba povolení; tím má býti zabráněno tomu, aby byly děti lehkomyšlně odevzdávány do cizí péče, hlavně, aby tak nečinily nemanželské matky, které by mohly mítí bez obtíží (třebas za mírné podpory, snadno dosažitelné) dítě u sebe a jemu poskytnouti dostatečné výživy (zvláště kojencům výživy mateřským mlékem) i slušné výchovy. Jako orgány, ustanovené k vydávání potřebného povolení a organizování dozoru, vyhlédnuty jsou předně okresní komise pro péči o mládež (v Čechách), sirotčí spolky (na Moravě a ve Slezsku) a organizace jim na roveň postavené, podle potřeby i jiné vhodné organizace pro péči o mládež a městské

úřady pro ochranu dětí a pro péči o mládež. Úkol tento bude svěřen ovšem jen orgánům naprosto spolehlivým, které se k tomu hodí svým složením a svou správou; volbou jejich pověřeny budou Zemské správy politické. Také orgány ty mají býti podřízeny jakémusi státnímu dozoru a ministerstvu sociální péče má býti umožněno, aby toto jejich úřední pověření kdykoliv odvolalo. Pouze tam, kde by takových vhodných organizací pro péči o mládež nebylo, přijmou úkol tento prozatím okresní správy politické. Dozorčí osoby, mají býti podle potřeby honorovány, což bude umožněno přiměřenými státními subwencemi. Soustavný dozor na děti v cizí péči a děti nemanželské, závisí na přesné jejich evidenci, neselhávající při žádné změně místa pobytu; úprava evidence je proto nezbytná a zmocnění tímto zákonem dané vztahuje se také na ni.

7. června 1920.

(Posl. sněmovna N. s. R. Č. I. vol. obd., 1. zas. Tisk. 30.)

Odbor II.

Péče o válečné invalidy.

Nářízení vlády republiky Československé ze dne 4. května 1920, čís. 346, jímž se provádí zákon ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., o požitcích válečných poškozců.

(Vyhlášeno v částce LXVI. Sb. z. a n. dne 19. května 1920.)

Článek I.

K § 1.

Nárok na požitky podle tohoto zákona mají za určitých podmínek tyto osoby:

a) invalidé světové války, t. j. státní občané Československé republiky, jejichž výdělečná schopnost byla snížena aspoň o 20% následkem

1. služby vojenské, konané za světové války;

2. vojenských úkonů a prací, k nimž byli povoláni za světové války podle zákona ze dne 26. prosince 1912, č. 236 ř. z., případně uherského zák. čl. LXVIII. z roku 1912, anebo jako železniční zřízení;

3. útrap v zajetí, do něhož upadli jako civilní zajatci neb rukojmí;

b) vdovy (družky), sirotci a předkové po státních občanech Československé republiky, kteří padli (zemřeli)

1. ve službě vojenské (následkem služby vojenské), konané za světové války;

2. při vojenských úkonech a pracích (následkem vojenských úkonů a prací), k nimž byli povoláni za světové války podle zákona ze dne 26. prosince 1912, č. 236 ř. z., případně uherského zák. čl. LXVIII. z roku 1912, anebo jako železniční zřízení;

3. v zajetí (následkem útrap v zajetí), do něhož upadli jako civilní zajatci neb rukojmí;

c) manželky (družky), děti a předkové státních občanů Československé republiky, kteří se stali nezvěstnými za okolností, uvedených pod písmenem b).

Podmínkou nároku na důchod jest také u osob vyjmenovaných pod písmenem b) a c) státní občanství v Československé republice.

Pod ustanovení zákona nespádají vojenští gážisté, poddůstojníci z povolání, jejich příslušníci a pozůstalí (§ 44 zák.).